

Inger Anita Brynestad 1954-2014

PUBLISERT 6. januar 2015

Vår kjære kollega Inger Anita Brynestad døde 3. november, 60 år gammel.

Det var psykolog hun skulle bli – det visste Anita fra hun var helt ung. *Universitetet* var en høyere himmel for Anita – hun kunne ikke komme fort nok til Blindern. Som ferdig psykolog begynte hun i 1983 å arbeide i Oslo Helseråd med hiv/aids-syke. Hun fikk tilbud om å ta en doktorgrad innenfor dette feltet, men takket nei. I stedet valgte hun å fordype seg i den psykoanalytiske forståelsesmåten – spesialiserte seg innenfor klinisk psykologi med intensiv psykoterapi og utdannet seg som psykoanalytiker.

Psykoanalytisk terapi ble hennes fagfelt. Fra 1991 arbeidet hun som selvstendig spesialist i offentlig psykisk helsevern. Hun var lærer, veileder og læreterapeut ved Institutt for psykoterapi i en årrekke, og var utdanningsleder her fra 2001 til 2005. Hos oss ved Psykologisk institutt på Universitetet i Oslo var hun lærer ved Klinikken for dynamisk psykoterapi. Gjennom dette har Anita påvirket en hel generasjon norske psykologer og psykiatere.

Det å drive psykoterapi krever gode samfunnsmessige rammer – dette skjønte Anita. Som tillitsvalgt for Norsk psykologforening var hun en drivkraft i å utvikle et avtaleverk med Helse Sør-Øst som gjør det mulig for spesialister å drive psykoterapi i Norge. Med dypt engasjement kjempet hun for at inngående psykoterapi må ha en plass i offentlig psykisk helsevern, for de pasientene som trenger det.

Anita var i særlig grad innforstått med det irrasjonelle i menneskesinnet. For henne kunne en Ibsen være like god til å fatte og uttrykke dette som en psykoanalytiker. Anita

evnet å leve seg inn i den enkeltes subjektive opplevelsesverden og skape klima for den åpne samtalen. Hun kunne ta imot og *romme* – sinne så vel som gråten og de ordløse savn. Men hun gikk ikke tapt i dette. Hun hadde et spesielt anlegg for å abstrahere og se sammenhenger og mønstre, også slik de utspilte seg i den terapeutiske dialogen, og å formulere disse på måter som traff pasienten hjemme. Anita evnet å skape dialoger som var rommende, samtidig som hun utfordret den annen til å ta et overskridende steg. Som psykolog var hun uredd, direkte og faglig svært dyktig.

I en treårsperiode fra 2009 deltok Anita og jeg i samarbeid med andre kolleger i et undervisningsprogram i psykodynamisk terapi i Kina. Det var interessant å se hvordan Anita manøvrerte seg inn i det kinesiske sinn. Ikke noen enkel oppgave det. I samtalene på hotellrommet etter dagens dont reiste Anita diskusjonen: Hvordan er det mulig å støtte den enkeltes utvikling i et samfunn som det kinesiske, der individet i stor grad finner sin identitet innenfor kollektivet? For en som Anita med utpreget sans for *hin enkelte* var denne orienteringen fremmedartet og stimulerte til analyse. Utfordringen var å bidra til individets psykologiske vekst – med respekt for den kollektive kulturen det har sin tilhørighet i. Anita engasjerte seg!

Anita hadde en filosofisk og eksistensiell horisont i sin tenkning – med utpreget sans for prinsipielle spørsmål. Dette gjorde henne til en skattet lærer – hun tok med glede imot de mest kritiske studentene. Kanskje var dette stemmer hun kjente i seg selv? Dialogen med Anita var uforutsigbar. Et humoristisk understatement, en overgiven latter, en plutselig uventet betraktning – hvor kom den tanken fra? Anita var en spennende person!

På forsiden av mobilen sin hadde Anita et bilde hun selv hadde tatt på Veierland: En hvit hagebenk foran en rosebusk i full blomst; på benken en stråhatt, liggende over Morgenbladet; på bordet en kaffekopp i hvitt og blått porselen. Et bilde på Anita selv. Vakreste Anita – hun elsket den dyptpløyende lesning og refleksjon, under stråhatten i den skyggefulle hagen – med familien myldrende rundt seg.

Det er ufattelig trist at Anita er borte. Mange er vi som bærer hennes stemme med oss videre – i takknemlighet. Vi, hennes venner og kolleger, lyser fred over hennes minne.

Siri Erika Gullestad

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 52, nummer 1, 2015, side 71